

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

ĐAO KIẾM SONG SÁT ĐỘC CÔ NHẤT HẠC

Nga Mi Tứ Tú đều đỏ mặt. Bốn cô xoay mình đi ra.

Lục Tiểu Phụng thở dài miệng lẩm bẩm:

-Lần sau mình có tắm rửa phải mặc quần mới được.

Phòng tắm của Lục Tiểu Phụng ở cạnh nhà bếp. Bên ngoài là cái sân con. Trong sân có cây bạch dương.

Bóng đêm tịch mịch thanh u. mảnh trăng thượng huyền lơ lửng như treo trên ngọn cây. Cành lá rườm rà che hết ánh trăng. Dưới bóng cây âm u một người đứng sững không nhúc nhích.

Người này mặc áo trắng phau như tuyết. Sau lưng đeo thanh trường kiếm vỏ đen, hình thù vừa cổ kính vừa kỳ lạ.

Nga Mi Tứ Tú vừa ló ra, chợt ngó thấy người này. Các cô không tự chủ được nữa, cảm thấy hơi lạnh từ trái tim đưa ra đến đầu ngón tay.

Mã Tú Chân la thất thanh:

-Tây Môn Xuy Tuyết !

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn mấy cô bằng cặp mắt lạnh lùng, từ từ gạt đầu.

Mã Tú Chân tức giận hỏi:

-Phải chăng các hạ đã sát hại Tô Thiếu Anh ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

-Các cô muốn trả thù chăng ?

Mã Tú Chân cười lạt đáp:

-Bọn ta đang kiếm các hạ , không ngờ các hạ lại dám tới đây.

Tây Môn Xuy Tuyết mắt sáng lên, sáng đến nỗi người phải kinh hãi. Y lạnh lùng nói:

-Nguyên tại hạ không muốn giết đàn bà con gái. Có điều nữ nhân không nên luyện kiếm. Đã luyện kiếm là chẳng phải nữ nhân.

Thạch Tú Vân tức giận lên tiếng:

-Thúi lắm !

Tây Môn Xuy Tuyết sa sầm nét mặt nói:

-Các cô rút kiếm ra rồi xông cả vào đi !

Thạch Tú Vân lớn tiếng đáp:

-Bất tất phải xông cả vào cùng một lúc. Một mình ta cũng đủ giết các hạ.

Cô này coi bề ngoài rất ôn nhu văn nhã, mà thực ra cô nóng nảy hơn ai hết.

Cô sử dụng một cặp đoản kiếm mà kiếm thuật từ đời Công Tôn đại nương kiếm khách nhà Đường truyền lại.

Tiếng quát chưa dứt, cô đã vung kiếm lên. Làn kiếm quang lấp loáng như con thần long nhẩy múa trên không.

Thạch Tú Vân tung mình lên, cả người lẫn kiếm chém xuống Tây Môn Xuy Tuyết nhanh như điện chớp.

Đột nhiên có tiếng người khẽ quát:

-Hãy khoan !

Tiếng quát vừa dứt, một người xuất hiện đột ngột.

Cặp kiếm của Thạch Tú Vân vừa phóng ra liền phát hiện cả hai thanh đều không cử động được. Lưỡi kiếm đã bị hai ngón tay của người này kẹp chặt.

Cô chưa trông rõ đối phương ra tay cách nào, vội hết sức giật kiếm lên, nhưng lưỡi kiếm tựa hồ đã mọc rễ trên ngón tay người kia.

Thái độ người kia rất ung dung. Trên môi còn lộ nụ cười.

Thạch Tú Vân đỏ mặt lên cười khẩy nói:

-Không ngờ Tây Môn Xuy Tuyết cũng con tay trợ thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt hỏi:

-Cô tưởng gã trợ lực cho ta chăng ?

Thạch Tú Vân hỏi lại :

-Lại còn không phải ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt. Y đột nhiên động thủ.

Làn kiếm quang lấp loáng như điện chớp rồi không thấy gì nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết đã tra kiếm vào vỏ xoay mình đi lạnh lùng đáp:

-Nếu gã mà ra tay thì bây giờ cô đã thành cái cây này rồi.

Thạch Tú Vân toan hỏi lại: Cái cây này làm sao ? Nhưng cô chưa kịp mở miệng đã thấy thân cây đổ xuống.

Ánh kiếm lấp loáng vừa rồi đã chặt thân cây lớn người ôm không xuể đứt làm hai đoạn.

Cây đổ xuống, người Tây Môn Xuy Tuyết mất hút.

Thạch Tú Vân tái mặt tự hỏi:

-Trên đời lại có thứ kiếm pháp khủng khiếp đến thế ư ? Khinh công của con người đó mau lẹ quá chừng khiến ta cơ hồ không tin ở mắt mình.

Lại thấy thân cây lớn đổ vào người mới đến đứng trước mặt.

Người này xoay mình lại nhẹ nhàng đưa hai tay đỡ lấy thân cây đẩy trệch sang một bên cho nó từ từ hạ xuống đất.

Về mặt người đứng đối diện vẫn bình tĩnh. Trên môi gã vẫn lộ nụ cười ôn nhu bình tĩnh.

Gã thủng thẳng nói:

-Tại hạ không ohải là trợ thủ của Xuy Tuyết. Trước nay tại hạ chẳng bao giờ trợ thủ cho ai để giết người.

Nét mặt Thạch Tú Vân đang lợt lạt bỗng đỏ bừng. Bây giờ cô mới hiểu rõ dụng ý của đối phương và cũng tin lời Tây Môn Xuy Tuyết nói đúng sự thực.

Tính nết cô tuy cứng cỏi ngang bướng, nhưng cô chẳng phải là người không biết điều. Cô cúi đầu xuống, đánh bạo cất tiếng hỏi:

-Tạ ơn các hạ. Quý tính các hạ là gì ?

Người kia đáp:

-Tại hạ họ Hoa.

Gã đúng là Hoa Mãn Lâu.

Thạch Tú Vân ngập ngừng:

-Tiện thiếp ... tiệnthiếp là Thạch Tú Vân. Người cao nhất là tề đại sư thư tên gọi Mã Tú Chân.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Phải chăng là người vừa lên tiếng lúc nãy ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Đúng rồi !

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

-Thanh âm y rất dễ nhận. Lần sau y nói là tại hạ nhận ra được ngay.

Thạch Tú Vân rất lấy làm kỳ không nhin được hỏi:

-Công tử nhất định phải nghe tiếng nói mới nhận ra được người ư ?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Thạch Tú Vân hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì tại hạ là kẻ đui mù.

Thạch Tú Vân sững sốt, tự hỏi:

-Con người chìa hai ngón tay cặp được lưỡi kiếm của ta mà là kẻ đui mù ư ?

Cô không tin như vậy.

Ánh trăng chiếu vào mặt Hoa Mãn Lâu. Nụ cười của gã rất ôn hòa, rất bình tĩnh. Bất luận là ai cũng nhận ra gã là con người vui vẻ yêu đời. Dù gã đui mù vẫn chẳng oán trời, chẳng trách người, cũng không than thân tủi phận hay ghen ghét với kẻ khác may mắn hơn mình có cặp mắt sáng sủa.

Sở dĩ gã vẫn mãi tự túc vì gã biết hưởng thụ cái hay cái đẹp về nhân sinh quan.

Thạch Tú Vân ngậy người ra nhìn Hoa Mãn Lâu, trong lòng cô nảy ra mối cảm tình khôn tả mà cô không hiểu đó là mối đồng tình hay lòng thương xót ? Cũng có lẽ vì cô ái mộ sùng kính gã.

Cô chỉ biết trong thâm tâm mình chưa từng nảy ra mối tình cảm như vậy bao giờ.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

-Các vị sư thư đang đợi cô. Cô có phải đi ngay không ?

Thạch Tú Vân đắm chiêu nhìn gã cất tiếng hỏi lại:

-Lần sau chúng ta còn gặp nhau liệu công tử có nhận ra tiện thiếp chẳng ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Dĩ nhiên tại hạ nghe được thanh âm của cô nương.

Thạch Tú Vân ngập ngừng hỏi:

-Nhưng ... giả tỷ lúc đó ... tiện thiếp đã biến thành người câm rồi thì sao ?

Hoa Mãn Lâu cũng sững sốt đến gần mặt ra.

Trước nay gã chưa nghe ai hỏi câu này bao giờ, mà gã cũng không ngờ cô lại hỏi câu đó.

Hoa Mãn Lâu chưa biết đáp thế nào, bỗng phát giác cô tiến lại gần trước mặt, cầm lấy tay gã cất giọng ôn nhu:

-Công tử hãy sờ mặt tiện thiếp để phòng sau này dù tiện thiếp không nói năng được, công tử sẽ sờ mặt để nhận ra người.

Hoa Mãn Lâu gật đầu không nói gì. Gã cảm thấy ngón tay mình đụng vào làn da nhẵn nhụi mịn màng như tấm lụa.

Trong lòng gã đột nhiên nảy ra mối cảm tình khôn tả.

Mã Tú Chân đứng đằng xa ngó thấy cử động của hai người muốn lại kéo sư muội đi, nhưng cô lại nhẫn nại không làm thế.

Mã Tú Chân quay đầu lại ngó Tôn Tú Anh và Diệp Tú Châu thấy hai cô này cũng lộ vẻ cảm giác như vậy. Dường như các cô nhìn ngấm một cách say sưa.

Cử động của Thạch Tú Vân không khiến các cô ngạc nhiên vì các cô đã biết tiểu sư muội là một cô gái dám yêu và dám hận.

Trong thâm tâm các cô phải chăng đang hy vọng chính mình có thể mạnh dạn như Thạch Tú Vân.

Thạch Tú Vân cũng không biết muốn yêu ai phải có dũng khí.

Lục Tiểu Phụng đứng tựa cửa nhìn Hoa Mãn Lâu. Trên môi chàng hé lộ nụ cười.

Thạch Tú Vân đi rồi. Cả bốn cô đi hết rồi ...

Bốn thiếu nữ nhỏ tuổi mà xinh đẹp thường luôn luôn bên cạnh nhau. Lúc các cô đến và khi ra đi cũng thấp thoáng như cơn gió thoảng. Chẳng ai nhìn ra được các cô đến tự lúc nào mà cũng không hay các cô ra đi bao giờ.

Hoa Mãn Lâu vẫn đứng yên không nhúc nhích, dường như gã đang ngơ ngẩn xuất thần.

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua. Ánh trăng lơ mờ chiếu xuống. Gã vẫn mỉm cười và bình tĩnh như người đầy đủ hạnh phúc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười nói:

-Tại hạ dám đánh cuộc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đánh cuộc cái gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đánh cuộc ít nhất là ba ngày huynh đài không muốn rửa tay.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Tiểu đệ không hiểu tại sao công tử lúc nào cũng nghĩ lòng người khác giống lòng mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ làm sao ?

Hoa Mãn Lâu dựng mặt lên đáp:

-Công tử chẳng phải là người quân tử, hoàn toàn không phải chút nào.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Tại hạ có chỗ khả ái là chẳng bao giờ dựng mặt lên để làm bộ người quân tử.

Hoa Mãn Lâu không nhịn được cũng phải phì cười.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ nhận thấy huynh đài nên thận trọng một chút trong lúc này. Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Thận trọng ư ? Thận trọng điều gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Gần đây huynh đài dường như gặp vận đào hoa. Nam nhân mà gặp vận đào hoa là phiền lắm đó.

Hoa Mãn Lâu thờ dài nói:

-Có một điều tiểu đệ vẫn chưa hiểu.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Tại sao công tử nhận ra được sự phiền lụy của người mà lại không gnó thấy những cái phiền lụy cho mình ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Chính vì tại hạ đã gặp bước đường này mới lo thay cho huynh đài.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Con người đã tự biết bước đường rắc rối của mình thì con có cơ cứu vãn được.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Theo nhận xét của huynh đài thì ai đã mượn Tư Không Trích Tinh đến đánh cắp Thượng Quan Đan Phụng ?

Hoa Mãn Lâu không nghĩ ngợi gì hết, đáp ngay:

-Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đúng rồi. Nhất định là lão.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Nhân cật có thể bỏ ra hai chục vạn lạng bạc để mượn Tư Không Trích Tinh thật không có mấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Do đó mà ta nhận ra lời nói của Đại Kim Bằng Vương không phải hoang đường. Hoắc Hưu đúng là Thượng Quan Mộc rồi.

Hoa Mãn Lâu đồng ý.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Độc Cô Nhất Hạc dĩ nhiên là Nghiêm Độc Hạc, vì thế mà vừa rồi lão đến Chau quang bảo khí các bảo đệ tử đi kiếm tại hạ.

Hoa Mãn Lâu nói thêm:

-Lúc lão đến tất chưa biết Diêm Thiết San đã xảy chuyện ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Không hiểu có phải Diêm Thiết San đã ước hẹn lão đến để thương lượng việc gì ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Có thể như vậy.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Phải chăng họ thương lượng về việc đối phó với Đại Kim Bằng Vương ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Chắc thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Lão sai Nga Mi Tứ Tú đến kiếm tại hạ và chất vấn những câu đó thì không khác gì tự thú nhận có mối quan hệ với Đại Kim Bằng vương triều.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Đồng thời công tử nhận thấy họ không nên làm như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nguyên chúng ta chẳng có một chứng cứ gì tỏ rõ lão là Nghiêm Độc Hạc, lão bắt tất phải thừa nhận, trừ phi ...

Hoa Mãn Lâu ngắt lời:

-Trừ phi lão đã có biện pháp khiến công tử đừng can thiệp vào việc của người ta.

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng gạt đầu đáp:

-Trừ phi lão đã nghĩ được biện pháp rất hay.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Biện pháp hay nhất chỉ có một đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Đúng rồi. Chỉ có một đường. Con người đã chết rồi thì muốn can thiệp vào việc của ai cũng không được nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử cho là lão đã bố trí cạm bẫy để chờ công tử chui đầu vào phải không ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Lão chẳng cần bố trí thêm cạm bẫy gì nữa. Nguyên môn Thất thất tứ thập cửu thức về Đạo kiếm song sát của lão cũng đủ khiến cho tại hạ không thể can thiệp vào việc của người ta rồi.

Theo lời đồn thì trong các chưởng môn bảy phái lớn, bản lãnh của lão là đáng sợ hơn hết, vì ngoài môn kiếm pháp phái Nga Mi lão đã luyện đến trình độ xuất thần

nhập hóa, trong mình lão còn mấy công phu rất bá đạo mà cho đến nay chưa một ai nhìn thấy lão thi triển.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bổ lên nói:

-Đi ! Chúng ta đi ngay bây giờ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là đến Châu quang bảo khí các.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đã ước hẹn giờ Ngọ ngày mai, sao lại đi ngay bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đi sớm một chút càng hay hơn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử đang lo về việc Thượng Quan Đan Phụng kia mà ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Kể về địa vị thì Độc Cô Nhất Hạc tưởng không đến nỗi đối đãi với một cô gái bằng cách uy hiếp hèn hạ này mới phải.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Vậy công tử vì ai mà phải quan tâm ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ lo cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Hoa Mãn Lâu động dung nói:

-Đúng thế ! Chắc y đã biết Độc Cô Nhất Hạc ở Châu quang bảo khí các.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ chỉ lo y không đối phó nổi với Đao kiếm song sát Độc Cô Nhất Hạc.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Kể về kiếm pháp của y thì người khác đáng lý không phải lo cho y, nhưng y tự phụ quá. Con người tự phụ khó lòng tránh khỏi nết coi thường mà coi thương dễ đưa đến chỗ lâm lỗi trí mạng.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Tiểu đệ không ưa hạng người này, nhưng cũng chẳng thể không thừa nhận họ có chỗ đáng tự phụ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tây Môn Xuy Tuyết dda94 dùng ba bảy hai mươi một chiêu đối phó Tô Thiếu Anh, có thể y cho là dùng cách nào cũng đủ đánh bại được Đao kiếm song sát Độc Cô Nhất Hạc. Y chưa nghĩ đến Độc Cô Nhất Hạc không phải là Tô Thiếu Anh.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Độc Cô Nhất Hạc theo nhận xét của công tử, là nhân vật vào hạng nào ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, thủng thẳng đáp:

-Độc Cô Nhất Hạc là hạng người tuy tại hạ không muốn cùng hấn kết bạn, nhưng cũng chẳng muốn gây thù oán với hấn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Độc Cô Nhất Hạc là hạng người đó ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu luôn mấy cái, bồng chàng buông tiếng thở dài nói:

-Bất luận là ai biết mình đụng phải địch nhân như vậy đều suốt đêm không ngủ được. Vì thế tại hạ nghĩ rằng ta nên đi ngay bây giờ.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cười hì hì nói:

-Tiểu đệ tưởng hiện giờ nhất định y cũng chưa ngủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì bất luận là ai biết mình gặp phải địch nhân cỡ này ban đêm đều không ngủ được.

oOo

Độc Cô Nhất Hạc lúc này cũng không ngủ.

Đêm đã khuya, ngọn gió xuân về thảng thốt vẫn còn lạnh lạnh tựa hồ thời tiết buổi thu tàn, thổi lật bức màn trắng treo trong nhà linh đường.

Cổ quan tài bằng gỗ 64 tuổi nam rất kiên cố, rất quý trọng. Nhưng đối với người chết thì bất luận nằm trong quan tài loại nào cũng vậy không phân biệt hơn kém.

Ngọn đèn cây tắt đi tắt lại trước cơn gió nồm làm cho ánh sáng khi tỏ khi mờ càng tăng thêm vẻ thê lương thảm đạm.

Độc Cô Nhất Hạc lẳng lẳng đứng trước kinh tòa Diêm Thiết San đã lâu, lâu lắm vẫn không cử động.

Người hấn cao lớn vẻ mặt nghiêm nghị, lưng vẫn ngay thẳng. Hàm râu của hấn và mái tóc cứng như sắt vẫn đen sì, chỉ những nét nhăn trên mặt vừa dày vừa sâu. Ai có nhìn lên mặt hấn mới phát giác ra hấn là một lão già.

Hiện giờ gương mặt nghiêm nghị của Độc Cô Nhất Hạc cũng lộ vẻ thê lương, thương xót.

Cái đó không phải vì hấn cũng như người chết, nhưng đã hiểu nỗi đau buồn của tình trạng tử vong.

Giữa lúc ấy phí sau hấn có tiếng bước chân rất nhẹ vọng lại. Hấn không quay đầu ra nhưng ta đã nắm chuôi kiếm.

Chuôi kiếm của hấn so với chuôi kiếm thường lớn hơn một ít. Thân kiếm cũng vừa dài vừa rộng khác thường.

Tai kiếm bằng đồng vàng, đánh sáng bóng. Vỏ kiếm đã cũ, trên mặt khảm hình Bát quái nhỏ. Chính là tiêu chỉ trên thanh bội iếm của chưởng môn phái Nga Mi.

Một người từ phía ngoài thông thả đi tới đứng ở bên hấn.

Độc Cô Nhất Hạc tuy không quay đầu lại nhưng đã biết người mới vào là Hoắc Thiến Thanh.

Vẻ mặt Hoắc Thiến Thanh cũng rất bi thương, rất trầm trọng.

Ngoài tấm áo đen nịt chặt vào mình, lão còn mặc hiếu phục bằng vải gai màu vàng. Cách phục sức này tỏ ra lão có mối quan hệ với người chết không phải tầm thường.

Độc Cô Nhất Hạc lúc trước chưa từng gặp thấy một chàng thanh niên ngạo nghễ nào. Trước kia hấn lại chưa đến nơi đây bao giờ.

Hoắc Thiến Thanh đứng trầm mặc bên cạnh Độc Cô Nhất Hạc hồi lâu, bỗng cất tiếng hỏi:

-Đạo trưởng còn chưa ngủ ư ?

Độc Cô Nhất Hạc không trả lời, vì không cần trả lời. Hấn đã đứng đó thì dĩ nhiên là chưa ngủ.

-----oOo-----